

gende i to Klasser, nemlig de, der ved Ulykkestilfælde, Arbejdsløshed og Sygdom ere blevne midlertidig arbejdsløse, og som derfor trænge til en forbigaaende Haandsrækning for at komme udover den forbigaaende Forlegenhed, og de, der definitivt ere gaaede ud af Spillet, de, der paa Grund af Alderdom eller stedsevarende Sygdom som uhelebrede ere uden egen Skyld bragte i en saadan Nød, at de ikke ere i Stand til at sørge for sig selv. Deslige hæderlige Gamle og Arbejdsinvalid, om jeg maa bruge det Udtryk, have vi ment ikke burde gaa ind under det sædvanlige Fattigvæsens haarde Lov, men burde understøttes af en Kasse som denne. Smidertid har Flertallet ikke villet føre Fordelingen videre end til denne Anhydning; man har ikke villet oprette to skarpt fra hinanden adskilte Afdelinger af Kassen, men blot villet antyde, at Kassen har disse to bescægtede, men dog fra hinanden adskilte Formaal. Den anden væsentlige Endring angaar Bestyrelsesvalget. Flertallet har her ment, at der kunde være nogen Grund til netop, naar man lader Hjælpekassen undergaa den Omorganisation, der her er foreslaaet, netop naar man tænker sig at lade det offentlige Bidrag, Statens Bidrag, spille en saa fremherstende Rolle, som det vil blive Tilfældet efter vort Forslag — at der da kunde være Grund til, forsaavidt det kan ske gennem Lovbestemmelser, at fremme Privates Virksomhed for Kassen, at knytte Private til Kassen saa meget som muligt, saaledes at den i alt Fald ikke mindre end hidtil fik de frivillige Gaver, som den nødig bør undvære, ikke alene rent materielt set, men ogsaa af andre Grunde. Jeg tror, at det vil være en stor Fare for denne Institution, hvis den skulde ophøre for en væsentlig Del at hvile paa Frivillighedens Grund. Vi have derfor erkjendt, at det var rigtigt, naar man ønskede dette, da ogsaa at give Bidraghderne nogen Repræsentation i Bestyrelsen, og vi have ment, at dette kunde lade sig gøre uden Fare. For det Første har Flertallet ladet sig det være magtpaaliggende, at disse Kassers Bestyrelse paa en Maade vedblivende skulde ligge i den almindelige Valgrets Haand, det vil sige, at Flertallet af Kassens Bestyrelse vedblivende skulde vælges ved den almindelige Valgret. Der er derfor blevet indsat den Bestemmelse, at det med Hensyn til Valget af den større Halvdel forbliver derved, at enhver Folke-tingsvælger er valgberettiget, men at ved Valget af den mindre Halvdel den Regel indtræder, at En af den mindre Halvdel vælges af Kommuneraadet og Resten af Bidraghderne, saaledes som det nærmere er frem-

sat i selve det Forslag, hvis enkelte Bestemmelser jeg ikke her skal komme ind paa. Vi have med fuld Bevidsthed, og jeg tror, at Folkethinget vil give os Ret deri, ikke sat nogen- som helst Grændse for Bidragenes Storrelse, vi have ment, at Enhver, der gav sin Skjærb, selv om det var en ganske lille Sum, skulde være medberettiget til at vælge Bestyrelsen til denne Kasse. Det skulde være en Forret for de særlig Velhavende i Kommunen, men en Forret for dem, der i Gjærningen have villet vise deres Interesse for Kassen. Endringsforslagene Nr. 4 og 9 mener jeg ikke, at det er nødvendigt her at gaa ind paa. Det sidste af dem er en Bestemmelse, som har til Formaal at gjøre de Regler, der allerede findes i Lovforslaget med Hensyn til Suppleringsvalg og Udtrædelse af Bestyrelsen noget skyldigere, navnlig saaledes, at de nærmere kom til at slutte sig til de allerede nu gjældende Regler for Kommunevalg. Endringsforslaget Nr. 10, der ligger saaledes: „Bestyrelsen opbevarer Kassens Midler og Aktiver, for hvilke den er ansvarlig, Alle for En og En for Alle“, have vi ment praktisk forvarligt, idet Forslagets Affattelse, hvorved dette særlig paalagdes Formanden, efter vor Mening ikke var særlig praktisk. Man kunde tænke sig Tilfælde, hvor Bestyrelsen af en eller anden Grund ikke ønskede, at dette Hverv skulde paahvile Formanden. Og idet man samtidigt paalagde Formanden at opbevare Kassens Midler, og tillige paalagde Bestyrelsen solidarisk Ansvar, mente man, at det let kunde gjøre Bestyrelsen nogen Uret. Man fandt det derfor mere stemmende med Reglen om det solidariske Ansvar at indføre den Bestemmelse, at Bestyrelsen selv kunde træffe Bestemmelse om, hvem der skal opbevare Kassen.

Paa Forhandlingens nærværende Trin skal jeg ikke komme videre ind paa denne Sag, der er jo som saat en gammel Bekjendt. Jeg skal kun sige, at det formentlig er en Sag af ikke ringe Vigtighed, at der fra dette Thing kommer et saa skyldigt Udtryk som vel muligt for, at man vedblivende anser en Lov i Retning af det her foreslaaede for et nødvendigt Led i Rækken af de Forslag, der formentlig ad Aare ville give hele Understøttelsesvæsenet her i Landet en anden og bedre Skikkelse, end det nu har. Dette Thing kan ikke opgave sin Medbestemmelsesret, kan ikke opgave at stille de Forslag, det anser for berettigede i den Henseende. Vi maa atter og atter fremkomme dermed, selv om Regjeringen fra sin Side fremsætter Forslag, som ville ordne saa dette, saa hint Punkt deraf. Vi ville selvfølgelig med god Villie arbejde med til at faae Noget ud af Regjeringens For-